

Linnéuniversitetet

Kalmar Växjö

Konstnärligt examensarbete

Västkustskt

En studie kring westcoastmusikens byggstenar

Författare: Jonathan Eryd
Handledare: Anders Rydholm,
Karin Hallgren & Karin Larsson
Eriksson
Examinator: Patrik Ahlm (Lektor)
Termin: VT16
Ämne: Musik
Nivå: Kandidat
Kurskod: 2MU80E

West Coasty - Västkuſtskt

Abstract

The purpose of this study was to examine if there are any specific patterns regarding how a westcoast song might be constructed, and how one might use those patterns to write their own songs. The study was performed by analyzing westcoast songs from the period of 1978-82, sheet music as well as sounding material. Interviews with prominent writers and producers of the era, as well as of today has been conducted for an insight on their view. The results show similarities not so much of theoretical, but of sound aspects.

Nyckelord

Westcoast, sound, harmonik, rytmik, arrangemang, musik, trummor, bas, gitarr, piano, synt, keyboard, rhodes, brass, stråkar, analys, komposition

Tack

Jag vill rikta ett stort tack till Jay Graydon och Stefan Olofsson som ställde upp på intervjuer till min undersökning. Jag vill också tacka Margareta och Lars-Åke Martinsson för stöd under arbetet. Tack även till Emma Karlsson som bidragit med feedback under den konstnärliga processen. Tack till Erik Hallström och Viktor Strand som medverkade vid inspelning. Ett stort tack till musiker och låtskrivare för inspiration och fantastisk musik. Till sist vill jag rikta ett tack till mina handledare och alla övriga lärare som på ett eller annat sätt hjälpt mig med arbetet.

Innehåll

1 Inledning	<u>1</u>
2 Syfte	<u>1</u>
2.1 Frågeställningar.....	<u>1</u>
3 Avgränsningar	<u>1</u>
4 Metod	<u>2</u>
4.1 Material.....	<u>2</u>
5 Sammanfattande analyser	<u>3</u>
5.1 Form.....	<u>3</u>
5.2 Melodik.....	<u>4</u>
5.3 Harmonik.....	<u>4</u>
5.4 Rytmik.....	<u>5</u>
5.5 Sound och arrangemang.....	<u>5</u>
5.6 Texter.....	<u>6</u>
6 Eget komponerande	<u>7</u>
6.1 The Game.....	<u>7</u>
6.2 Emma.....	<u>8</u>
6.3 My West Coast Dream.....	<u>8</u>
7 Diskussion	<u>10</u>
7.1 Analyser.....	<u>10</u>
7.2 The Game.....	<u>10</u>
7.3 Emma.....	<u>11</u>
7.4 My West Coast Dream.....	<u>11</u>
7.5 Mix.....	<u>12</u>
7.6 Framtida forskning.....	<u>12</u>
Referenser	<u>13</u>
Bilagor	<u>I</u>
Bilaga A Analyser.....	<u>I</u>
Bilaga B The Game - text.....	<u>XII</u>
Bilaga C Emma - text.....	<u>XIII</u>
Bilaga D My West Coast Dream - text.....	<u>XIV</u>

1 Inledning

En musikalisk genre som ligger mig varmt om hjärtat är westcoast. Genren kan även gå under namnen slick, california pop, soft rock, yacht rock eller AOR (adult eller album oriented rock). Det är en relativt svårdefinierad genre på grund av att den är väldigt bred och kan låta på många olika sätt. I korthet kan man säga att det är melodiös rock som är väldigt välarrangerad, ofta med blås och körer och som har ett väldigt polerat (smooth) sound. Banden utgjordes ofta av studiomusiker och musiken höll därför oherhört hög klass. Genren var populär på 70-80-talet och exempel på band och artister som faller inom kategorin är till exempel Toto, Steely Dan, Al Jarreau, Hall & Oates, Richard Page, Lee Ritenour, The Doobie Brothers m.fl. På senare år har det dykt upp många nya band och artister som producerar liknande musik. Många dessutom inom nordan, till exempel svenska State Cows eller norska Norwegian Fords och Ole Børud. Bland producenter som haft betydande roller inom genren kan David Foster och Jay Graydon nämnas. Att kunna skriva westcoastmusik är en kompetens jag gärna besitter och vill därför med detta arbete fördjupa mig inom genren för att försöka ta reda på hur jag kan gå tillväga. En stor och väldigt viktig del är soundet. Vad är det som gör att genren låter som den gör? Jag vill därför med detta arbete utmana mig själv genom att skriva både musik och text (vilket är något som jag tidigare i någon vidare utsträckning inte gjort) i en genre som jag aldrig tidigare jobbat med, men som ändå är den som jag lyssnar mest på.

2 Syfte

Syftet är att utifrån analys av låtar inom genren westcoast undersöka hur de kan vara uppbyggda, vilka element de består av, hur texter är utformade o.s.v. för att sedan skriva och spela in ett antal egna låtar (musik och text) som på ett trovärdigt sätt representerar genren.

2.1 Frågeställningar

För att kunna klara av uppgiften ställdes följande frågor;

- Finns det något/några mönster/ramar kring hur låtarna är uppbyggda?
- Vilka ackord (färgningar) är vanligt förekommande?
- Finns det vanligt förekommande ackordprogressioner/kadenser?
- Vilken instrumentering används?
- Vad handlar texterna om – Utifrån vilket perspektiv?
- Vad är det i låtens sound som gör att det blir westcoast?

3 Avgränsningar

Eftersom westcoast är en så pass bred och omfattande genre så skulle analyser av alla olika typer av westcoast innebära ett alldeles för stort och tidskrävande arbete. Därför har urvalet avgränsats till årtalen 1978-82 då genren hade sin pik och sitt mest karakteristiska sound. Avgränsningen innebär att en stor del av genren blivit förbisedd då den förändrats mycket genom åren, men med tanke på tidsaspekten var det en nödvändig avgränsning som dessutom innebar att en djupare dykning i det som får anses som det mest utmärkande westcoastsoundet kunde göras.

4 Metod

För att genomföra underökningen om hur en westcoastlåt kan vara uppbyggd så analyserades ett antal låtar. Både i not- och i klingande form. Aspekter som tagits hänsyn till är exempelvis form (vers-refräng eller AABA), harmonik, instrumentation, arrangemang, textinnehåll och sound. Förutom not- och låtanalyser har intervjuer med producenter och låtskrivare gjorts. Den ene, Jay Graydon, var (och är fortfarande) aktiv producent och låtskrivare och hade en betydande roll för genren, med flera hits med bl.a. Al Jarreau och George Benson under perioden jag valt att fokuserat på. Han har sin egen studio och även en egen label, JARzone Records. Den andre heter Stefan Olofsson och utgör 50% av duon State Cows som skriver och producerar musik i samma anda och ser till att genren lever vidare. På så sätt ges en inblick i hur de tänkte och gjorde när de begav sig samt hur dagens utövare tänker kring det som var och hur de själva går till väga idag. Intervjuerna har gjorts via e-post och är utförda enligt Kvales metod samt efter de etiska riktlinjer som finns.¹ Båda informanter har givit sitt godkännande att namnges i rapporten. Mycket av materialet som analyseras är hämtat ifrån *The slick book*, vilken skulle kunna kallas för westcoastmusikens bibel.² Detta delvis då den innehåller stora mängder låtar som representerar genren och delvis då det sparar mycket tid eftersom plankningar inte har behövt göras. Genom att använda *The slick book* kunde referenslåtarna analyseras ur ett musikteoretiskt perspektiv och genom att enbart lyssna på låtarna ur ett soundmässigt perspektiv. Utöver det används intervjuer från artiklar och podcaster. För min egen del har tips och hjälp hämtats från *Writing better lyrics* när det har varit dags att skriva texter till låtarna.³ Under arbetets gång har loggbok förts, delvis med analysresultaten och delvis egna tankar kring processen för att kunna följa vad som gjorts.

4.1 Material

Efter samtliga analyser och intervjuer varit avklarade har resultaten sammanställts och legat till grund för de stolpar och riktlinjer som ställts upp för de nya låtar som har skrivits för den konstnärliga delen av arbetet. Intervjusvaren har också haft i åtanke. Dessa har även många gånger stämt överens med de resultat analyserna givit.

1 Kvale, 2014

2 *The slick book*

3 Pattison, 2009

5 Sammanfattande analyser

För att inom den ganska snäva tidsperioden 78-82 få en så bred uppfattning som möjligt har jag analyserat låtar från flera olika band och artister, snarare än att fokusera helt och hållet på endast en. Bland klingande material som analyserats finns till exempel *What a fool believes* med The Doobie Brothers,⁴ (som har ett mycket genretypiskt, rytmiskt pianokomp) *Breaking away* med Al Jarreau (klassisk Jay Graydonproduktion),⁵ *Nothing you can do about it* med Airplay (anses av många som westcoastmusikens främsta album och är ett gemensamt projekt av Jay Graydon och David Foster, två av genrens största namn)⁶ och *Glen's hair* med JaR.⁷ Den sistnämnda är framförallt på grund av texten som är skriven av Randy Goodrum och har många komiska inslag, samtidigt som den är smart. Övriga låtar som har analyserats är följande;

- *Esquire* med JaR⁸
- *Maxine* med Donald Fagen⁹
- *Lost in the hurrah* med Marc Jordan¹⁰
- *I'm a camera* med Marc Jordan¹¹
- *Look who's lonely now* med Bill LaBounty¹²
- *I keep forgettin'* med Michael McDonald¹³
- *That's why* med Michael McDonald¹⁴
- *Tell me* med Pages¹⁵
- *Mr Briefcase* med Lee Ritenour¹⁶
- *JoJo* med Boz Scaggs¹⁷
- *Sure enough* med Tom Scott¹⁸
- *Waiting for your love* med Toto¹⁹

Undantagen som inte är från den avgränsade tidsperioden är *Esquire* och *Glen's hair* som är utgivna 2008. Dessa två låtar är främst analyserade på grund av deras texter. För fullständiga analyser, se *Bilaga A*.

5.1 Form

Det vanliga är att låtarna inom genren följer mönstret vers-brygga-refräng. Däremellan är det ofta mellanspel och instrumentalsolon. Den enda av de analyserade låtarna som haft AABA-form är *Maxine*. Dock är formen ingen livsnödvändig del för att det ska bli westcoast. ”Form is just a tool” säger Randy Goodrum i en intervju.²⁰

4 Loggins & McDonald, 1978

5 Canning & Graydon & Jarreau, 1981

6 Foster & Graydon & Kipner, 1980

7 Goodrum & Graydon, 2008

8 Goodrum & Graydon, 2008

9 Fagen, 1982

10 Jordan, 1979

11 Jordan, 1979

12 LaBounty, 1982

13 Leiber & McDonald & Stoller, 1982

14 Goodrum & McDonald, 1982

15 Lang & Page, 1981

16 Tagg, 1981

17 Foster & Lasley & Scaggs, 1980

18 George & Lang & Page & Scott, 1982

19 Kimball & Paich, 1982

20 Cabello & Such, 2011, 21 mars

5.2 Melodik

Melodierna är oftast enkla, skalenliga inom tonartens eget tonmaterial. Med det sagt betyder inte det att låtarna nödvändigtvis är lätta att sjunga.

Framförallt i balladerna är melodierna väldigt sångbara och landar ofta på ters eller sju på de betonade taktdelarna eller på någon färgande ton. Tonmaterialet är i huvudsak hämtat från tonartens egna toner.²¹

Jag har själv inte gått så djupt i melodianalys så ett mönster kring var melodierna har en tendens att landa har upptäckts. Det är väldigt vanligt med små sekundärmelodier (i blåset eller liknande) som spelas emellan sångfraser.

Try to look for memorable little secondary melodies, whether it be in horn parts, even a string line or a synth line or a guitar line. Little secondary memorable things help, like the frosting on the cake.²²

5.3 Harmonik

Inom westcoastmusiken används i princip alltid jazzharmonik, snarare än traditionell rockharmonik. Det är vanligt med färgningar som till exempel m7, add9, m9, maj9, 11, m11 och 13. Det är sällan enbart treklanger, utan nästan alltid minst fyrklanger. I många av låtarna som analyserats modulerar de dessutom antingen en liten ters ner eller upp mellan verser och refränger. När jag frågade Jay Graydon om harmonik och ackordprogressioner svarar han såhär:

We just used our ears as to make things work for us. [...] The key is a melody that is memorable. Me, Foster, and the like often got away with using hip chord changes over a memorable melody.²³

Stefan Olofsson från State Cows gav följande svar på samma fråga:

Det är lite mer jazzharmonik än annan pop kan jag tycka. Många "extended" och "altered chords". Det finns vissa typiska kadenser, t.ex. istället för IIm7-V7-Imaj7 kan det vara bVImaj9 [sic] -V7sus4-Imaj9. Vi tänker inte så aktivt på det utan det kommer nog mer av att ha lyssnat på musiken under lång tid.²⁴

Olofsson nämner här en kadens som han menar är vanlig inom genren, vilket jag själv inte kunnat upptäcka. Sådana mönster hade möjligtvis kunnat identifieras om långt fler musikteoretiska analyser gjorts men då det kändes som av mindre vikt än till exempel sound, så flyttades fokus ganska snabbt från musikteoretiska aspekter till soundmässiga dito.

I likhet med den västerländska musiken bygger den "slicka" harmoniken på durskalan. Men jämfört med t.ex. visgenren använder man 4- och 5-klanger istället för 3-klanger. [...] Den allra vanligaste rundgången är T-Tp-Sp-D. [...] Detta mönster finns med smärre variationer i 100-tals låtar.²⁵

21 The slick book, s.2

22 Wisner, 2008

23 Jay Graydon. Musiker, producent och låtskrivare. E-mailintervju den 30 januari 2016

24 Stefan Olofsson. Musiker, producent och låtskrivare. E-mailintervju den 21 januari 2016

25 The slick book, s. 6-9

5.4 Rytmik

Rytmiken är en viktig del. Trummorna spelar ofta relativt enkla, men svängiga komp. Det är ofta luftiga, sparsmakade basgångar som inte sällan dubbas av pianot. Basens linjer bör sammanfalla med bastrumman. Vanligt är att ett rhodespiano spelar samma eller i alla fall liknande det pianot gör, som ofta har en rytmisk funktion, snarare än att bara lägga ackord. Lyssna till exempel på *What a fool believes* med Doobie Brothers för referens.²⁶ Det kan också vara tvärtom. Piano och rhodes lägger ackord samtidigt som gitarr eller synth spelar rytmiska figurer. Ett exempel på det är Tom Scotts *Sure enough*.²⁷

5.5 Sound och arrangemang

Det är ganska standard, kanske lite mer tyngd på keyboard än viss annan popmusik. Element som förekommer är sångharmonier, blåssektioner (med 3-5 blås), Fender Rhodes, tidstypiska syntar, vissa typiska gitarreffekter. [...] Alla instrument måste ha en plats i arret. Det är lätt med dagens teknik att man gör för mycket snarare än för lite. Varje instrument måste fylla någon slags funktion. Väldigt mycket av soundet sitter i trummorna så det gäller att man får framförallt dessa som man vill ha.²⁸

Så svarar Olofsson på frågan om hur han instrumenterar och arrangerar sina låtar. Kanske den tyngst vägande aspekten som gör att en låt är westcoast är soundet. Jag har tidigare nämnt pianot och rhodespiano som när de spelar ihop skapar ett visst sound som har kommit att bli synonymt genren. Piano är oftast väldigt tydligt och diskant- och attackrikt. Trummorna spelar en stor och viktig roll, precis som Olofsson säger. En westcoastlåt från perioden 1978-82 är överlag ganska torr med lite efterklang. Trummorna, och kanske framförallt virveltrumman är väldigt fet. Ganska mjuk men med en skön diskant. Pukorna är torra och feta. Bastrumman är punching utan för mycket lågbas (som kanske mest berodde på vinylens oförmåga att leverera lågbas). Mjuk men tydlig diskant på hi-hat och cymbaler. Basen har, liksom bastrumman inte allt för mycket lågbas, utan den är oftast ganska tydlig, punchig och knorrig. Syntbrasset är ett vanligt förekommande element och då inte i rollen som blåsmusikerna har, utan den spelar ofta små melodilinjer, kompfigurer eller solon med sitt karakteristiska mjuka, runda sound. Lyssna till exempel på *Mr Briefcase* med Lee Ritenour.²⁹ Körstämmor spelar en stor roll. Minst 2 stämmor. De läggs ofta i snygga, ledande voicings. Det kanske bästa exemplet på effekten av körstämmor är Donald Fagens *Maxine*.³⁰ Ett minst lika viktigt element som körstämmorna är brasset. Ofta i form av trombon, alt- eller tenor sax och två trumpeter. Brasset lägger ofta ”hits” mellan sångfraser, alternativt diskreta långa linjer i bakgrunden. Solon (ofta i gitarr eller synt och ofta två- eller trestämmigt) är också vanligt förekommande. En gitarrteknik som ofta används som också bidrar mycket till soundet och svänget är ”mute picking”. Lyssna gärna på *Breakin' away* med Al Jarreau.³¹ Här är det Jay Graydon som spelar gitarr. Han är dessutom både producent och låtskrivare.

26 Loggins & McDonald, 1978

27 George et al, 1982

28 Stefan Olofsson. Musiker, producent och låtskrivare. E-mailintervju den 21 januari 2016

29 Tagg, 1981

30 Fagen, 1982

31 Canning et al, 1981

Att låta flygel/elpiano spela samma sak [...] ger en fyllig klang med bra attack. [...] Bas/bastrumma följs så gott som alltid åt och markerar synkoper och accenter. [...] Blåsriff/fills ligger nästa uteslutande i "hålén". [...] 2- eller 3-stämmiga gitarrsolon, intron och fills är kanske det allra mest typiska för den "slicka" genren.³²

Även om helhetsoundet inom westcoast uppfattas som ganska torrt, så kan sången och vissa andra element som t.ex. stråk eller ensamma melodiinstrument vara relativt blöta. Sång och körer kan ha ganska generöst med reverb, dock smälter det in bland övriga element så att det i många fall inte märks. Delay används väldigt sparsmakat, om än alls. Jag har haft mycket svårt att upptäcka något. Kanske ligger några haasdelay för att göra gitarrer eller sång större. I vissa låtar tycker jag mig uppfatta ett chorus på pianot, då det kan ha ett hårt och metalliskt sound.

5.6 Texter

Majoriteten av texterna i westcoast verkar vara kärlekslåtar och ganska vardagliga. Det finns såklart undantag och ett av dem är Donald Fagen som ofta skriver ganska kryptiska texter, men det är som sagt ganska sällan det förekommer i genren. Både Jay Graydon och Stefan Olofsson bekräftar mina teorier i den frågan. På frågan om texterna vanligtvis är rättfram eller om de som regel är mer kryptiska som till exempel Steely Dans texter svarar Graydon såhär:

For commercial music of the era, love song concepts were typical so the audience could relate. JaR intentionally breaks that rule as Randy and me wanted songs based on topics we came up with (like the Dan approach).³³

Olofsson är av liknande åsikt.

Nä, jag tror det är en Steely Dan-grej. [...] Skulle säga att merparten av texterna inom genren i övrigt snarare är åt andra hållet, ganska ytliga och banala.³⁴

I övrigt, vad arrangemang beträffar är det inte ovanligt att låtarna börjar med ett ganska avskalat intro och första vers. Låten byggs sedan upp vid brygga, refräng och vers 2 med klimax i refrängerna. Inte helt olikt andra genrer.

Utifrån dessa analysresultat sattes följande stolpar upp för att komponeras efter:

- Utgå från vers – brygga – refräng
- Mycket färgningar (t.ex. 9, 11, 13)
- Upprepande melodifraser
- Modulering i refrängen
- Relativt enkla, sångbara melodier
- Catchiga sekundära melodier
- Utgå från piano och rhodes för kompfignurer
- Sparsmakade, luftiga basgångar
- Relativt enkla trumkomp
- Fills och insatser av synthar och gitarrer (om den inte har kompfunktion)
- Stråk- och brassfigurer är ett måste!
- Försök skriva snygga, ledande körstämmor
- Gärna ett synth- eller gitarrsolo
- Dynamik
- Kärleksteman i texterna

32 The slick book, s. 14

33 Jay Graydon. Musiker, producent och låtskrivare. E-mailintervju den 30 januari 2016

34 Stefan Olofsson. Musiker, producent och låtskrivare. E-mailintervju den 21 januari 2016

6 Eget komponerande

Kompositionsprocessen har för det mesta skett direkt i DAW med mjukvarupluggar och -instrument så jag har kunnat prova mig fram samtidigt som det utgått från de stolpar och riktlinjer som analyserna resulterat i. Låtarna skulle inte kännas som kopior av referenslåtarna. Dock skulle det finnas tydliga influenser och kunna höras varifrån inspiration hämtats. Vilket stuk det blev på kompositionerna var egentligen inte viktigt för slutresultatet, så länge de element som gör att det låter ”slickt” återfinns. Då jag själv inte är någon stark sångare har en extern vokalist plockats in för inspelning av sång och körstämmor, utom på *Emma* där jag själv sjunger. Även en extern gitarrist har berikat låtarna med solon, men alla övriga instrument har jag själv spelat in eller programmerat. Fokus har inte legat på att en riktig studioinspelning av låtarna blivit gjord då det inte har funnits tillräckligt med tid. Det har därför kommit att stanna vid en demoversion med MIDI-instrument. Dock mixad så bra kompetensen tillåtit för att skapa rätt sound. Jay Graydons och Randy Goodrums (JaR) gemensamma westcoastprojekt *Scene 29* är gjord nästan enbart med MIDI, vilket hörs, men det funkade ändå.³⁵

6.1 The Game

The game är den första låten som skrevs. Låten har hämtat mycket inspiration från Airplays *Nothing you can do about it*.³⁶ Jag utgick från ett kompmönster där pianot hamrar fjärdedelar. Rhodespianot spelar liknande pianot, enligt analys, men fyller även i luckor som pianot lämnar. Basen, som dubbas i pianot spelar staccato med mycket synkoper. Bastrumman följer basens figur. Melodin är upprepande fraser med diverse variationer. Formen följer mönstret vers-brygga-refräng med mellanspel och ett stick som är ett gitarrsolo med brassfestival. Texten handlar om att allt är ett spel som vi måste spela. En ganska mörk text som får en vändning i sista versen. Verserna är ganska vilande med få ackordbyten, bryggan (som är samma som introt) är mer flytande med en sökande melodi och i refrängen kommer samma kompfigur tillbaka som i verserna, med den skillnad att här har i princip varenda ackord jag kunde komma på slängts in. Verserna går i C-moll och refrängerna går i Bb-moll, tror jag, skall det tilläggas. Det kan också vara F-moll. Den innehåller så många tonartsfrämmande ackord så jag vet inte riktigt vilken tonart det faktiskt är. Sticket är en tonartsfest med enbart 11-ackord följt av varandra.

Benägenheten att stoppan in 11-ackord i tid och otid är stor. Den grundläggande harmoniska skillnaden mellan slick och jazz är att där jazzmusikern spelar A9 eller A13 spelar slickmusikern A11. [...] I kadenser kan man låta 11 följa på 11. Detta används flitigt av bl.a. Maurice White och George Duke. Det går till och med att hitta hela låtar som är uppbyggda av 11-ackord.³⁷

Huvudtemat var från början skrivet/programmerat (innan sång spelats in) med trestämmiga gitarrer, vilket skapade ett ganska slickt sound. Gitarrerna (ha i åtanke att allt var MIDI) blev till slutversionen utbytta till körer. Ett gitarrsolo med en riktig gitarr spelades så småningom in. Jag har försökt skriva stråk- och brasslinjer som skulle lyfta och passa in i låten. Stråklinjer introduceras i vers 2, delvis mellan sångfraser och delvis bakom sången. Stråkarna följer med in i refräng 2 där en enstämig brasslinje presenteras. Efter refräng 2 kommer sticket där det är fullt ös med brass, stråkmattor och

35 JaR, 2008

36 Foster et al, 1980

37 The slick book, s. 8

ett gitarrsolo. Intensiteten tas ner en aning i refräng 3 där den enstämmiga brasslinjen blir två- till trestämmig. Till vers 3 tas det ner ännu mer och blir lika avskalat som i första versen. I tredje bryggan byggs det upp rejält med både ståkarna och brasset som hakar på i rytmfigurerna för att sen avslutas i två refränger där alla ingredienser kastas in. Trots att *The game* var den första låten som skrevs så var det den sista låten att bli färdig, då jag efter att ha skrivit grundformen lade undan den för att låta den vila medans de andra två låtarna skrevs.

6.2 Emma

Emma är en tvättakta kärlekssång. Jag ville göra något som påminde om Al Jarreaus plattor som Graydon producerat. Här tog jag det mycket lugnare vad beträffar ackord. Till denna låten lyckades jag också lära mig hur man på ett korrekt sätt modulerar mellan två olika tonarter. Modulationen går från C-dur i verserna till A-dur i refrängerna, alltså en liten ters ner. Ganska snart slog det mig att jag ville dedikera låten till min, i skrivande stund, blivande fru. Grundkonceptet i komppfigurerna är ungefär samma tänk som i *The game*. Pianot spelar rytmiska figurer samtidigt som rhodespianot spelar liknande men med diverse fills för att fylla ut ljudbilden. Bas och bastrumma följs åt. Arrangemangsmässigt är *Emma* är inte lika ”in your face” som *The game* utan är mycket mer tillbakalutad. Brasset har fått lämna plats för stråket som ska slå an den romantiska tonen i låten. Endast en ensam trombon spelar linjer mellan sångfraserna i de två sista refrängerna. Verserna är ganska vilande med bara två ackord. Sången är avvaktande. Rhodes lägger ackord, medans pianot spelar en synkoperad rytm för att skapa lite framåtrörelse. Samtidigt spelar en gitarr mute picking för att bidra till svänget. Gitarren tillkom dock i slutstadiet. Låten var från början skriven utan gitarr, eftersom det är oerhört svårt att få känsla i gitarren när MIDI-instrument används, men när jag ombad den medverkande gitarristen leka lite med låten föreslog han mute picking. I refrängerna och i sticket övergår gitarren till att spela fills mellan sångfraserna. Texten förmedlar egenskaper jag håller av hos Emma. Till bryggan börjar det röra på sig lite mer. Snabbare ackordbyten och pianot spelar lite intensivare. Modulerar i bryggan och landar på tonikan i refrängen. Låtens titel presenteras uppbackad av trestämmig kör och det karakteristiska syntbrasset för att göra det lite fetare. Första refrängen avslutas med en svans som modulerar tillbaka till ursprungstonarten. Andra versen skiljer sig arrangemangsmässigt inte från vers 1, men texten säger att nu står vi här inför våra nära och kära för att ta det stora steget, eftersom tanken är att jag ska framföra sången till Emma på bröllopsdagen. Inte heller brygga 2 eller refräng 2 skiljer sig arrangemangsmässigt. Efter andra refrängen kommer ett stick där det blir lite mer dystra tongångar. Stråkarna spelar tremolo för att öka känslan av spänning och gitarren som hittills haft ett rent jazzsound byter till dist. Texten säger att livet inte alltid är en dans på rosor, men att vad som än händer så är framtiden hon och jag. Låten når sitt klimax i de två sista refrängerna där stråkarna får spela ut och en trombon spelar en sekundärmelodi mellan sånginsatserna.

6.3 My West Coast Dream

Sista låten. Jag hade idén till låten ganska klar för mig. Låten skulle handla om hur mycket Los Angeles betyder för mig (en kärlekssång till L.A.) vilket sen skulle ta en vändning i refrängen där det berättas att jag aldrig varit där. Låten bygger i grunden på bas- och bastrummerytmen från Michael McDonalds *I keep forgettin'*.³⁸ I *My west coast dream* har vers-brygga-refrängmönstret frångåtts och den har istället AAB-form. I och med det är det förmässigt inte lika stor variation som de två föregående låtarna, därför

38 Leiber et al, 1982

har jag försökt att genom arrangemanget hålla intresset uppe. Låten börjar med ett intro som ganska starkt bryter av mot låtens grundstuk. Jag valde därför att innan första versen presentera A-delen instrumentalt en runda. Kompet utgörs av att trummorna spelar ett (enkelt) sextondelsbaserat groove, basen spelar återigen staccato och följer bastrummans accenter. Piano och rhodes spelar motrytmer medans tremolostråkar och brasset gör små in hopp här och där. Melodin har upprepande fraser med viss variation. I slutet av A-delen moduleras den från Bb-dur till G-dur, vilket accentueras av brasset. Så även denna gång blir modulationen en liten ters ner. I refrängen spelar stråkarna långa, smäktande linjer över ackorden Gmaj9 och Cmaj9, vilket skapar en känsla av värme och harmoni, vilket går emot B-delens text där det avslöjas att jag aldrig varit där. B-delen avslutas med en svans som modulerar tillbaka till Bb dur och där texten berättar att jag trots allt håller fast vid min dröm. Inför andra choruset har tremolostråkarna blivit återintroducerade för att skapa spänning, ännu en gång motsägande för den paradoxala texten som här öser lovord över Los Angeles och pratar om alla fantastiska platser. Efter en till B-del med svans och ett mellanspel, som är samma som introt för att bryta av, kommer ett helt chorus med gitarrsolo, något som jag kände var nödvändigt med tanke på låtens form. Låten avslutas med ytterligare två B-delar där sången kommer tillbaka och gitarren fortsätter spela solo bakom sången. Brasset byter växel och öser på ännu mer.

7 Diskussion

Innerst inne så har jag egentligen redan vetat vad westcoast är men inte riktigt kunnat sätta ord på det. Undersökningen har därmed hjälpt mig att på papper få ner de element och faktorer som spelar in och gjort att jag lätt kunnat se vad som gör westcoast just westcoast. Utan arbetet har jag svårt att se att jag skulle kunna skriva dessa tre låtar. Med det sagt så tror jag att man ändå behöver ha någon slags grundläggande kunskap och framförallt ett stort intresse för genren för att kunna skriva sådana låtar. Det räcker förmodligen inte med att bara läsa min rapport. Jag skulle t.ex. aldrig på ett trovärdigt sätt kunna skriva en technolåt för att genren inte direkt intresserar mig och inte ligger för mig, så en viss förkunskap och ett genuint intresse är nog av största vikt.

7.1 Analyser

Eftersom jag relativt snabbt, efter inrådan slutade med att leta efter musikteoretiska mönster och istället fokuserade på sound, så kanske inte riktigt så många likheter som jag hoppats på har hittats. Stefan Olofsson nämner i intervjun en kadens som är ofta förekommande och även i the slick book pratas det om den vanligaste rundgången, men med enbart 6st analyser av musikteoretisk natur hann inga mönster likt de Stefan nämner och de som står i slick book upptäckas. Jag tror dock att det var viktigare att fokusera mer på sound än teorin för att finna rätt ingredienser. När jag har skrivit mina kompositioner så har jag valt att inte slaviskt inkorporera samtliga stolpar på varje låt, då jag ansåg att det skulle hämmat den kreativa processen. Detta val till trots så har de ändå hela tiden funnits nånstans i bakhuvudet då jag haft koll på vad jag skulle och ville göra. Bas gångarna har jag t.ex. hela tiden utgått från att de ska vara luftiga, korta toner utan att behöva tänka så mycket på det. Vissa av dem har jag dock aktivt fått tänka på, t.ex. när jag ska modulera till ny tonart. Då måste jag tänka hur jag naturligt ska ta mig från den ena tonarten till den andra. Andra punkter, som t.ex. färgningar har blivit som det blev. Jag har, likt vad Graydon säger, använt mig av ackord och färgningar som jag tyckte lät bra.

7.2 The Game

The game sticker troligtvis ut mest av de tre låtarna. Den har ett sound som lutar mer åt rock, likt Airplay. än den westcoast. Det beror också på att Airplay var en enorm inspiration till första låten, vilket gjorde att själva kompositionen blev väldigt lik. Kanske för lik. Vid ett samtal ansåg min handledare att det var okej att vara influerad och att det fick låta likt, för att jag inte skulle fastna. Han menade att det var bättre att börja nånstans och sen låta kompositionen glida längre och längre ifrån förlagan och bli något eget. Det fanns också aspekter i låten som han tyckte behövde skrivas om för att göra låten mer spännande. Detta hanns tyvärr inte med, utan jag försökte istället genom arrangemanget förbättra de svagare delarna av låten. Jag skrev tidigare i rapporten att melodin i refrängen från början spelades av trestämmiga gitarrer. Dessa hade jag gärna velat ha kvar på något sätt då det lät väldigt slickt och som det skrivs i the slick book kanske är det mest karakteristiska. Jag skulle kunna skriva en trestämmig gitarrlinje och lägga i t.ex. introt, eller i refrängerna emellan sångfraserna. Soundmässigt tycker jag att jag hittade fram. Jag anser att jag har hittat några viktiga element som skapar westcoastsoundet och mycket av det tror jag ligger i användandet av piano och rhodes tillsammans. Jag har dessutom lagt lite chorus på pianot för att få fram det metalliska soundet. Jag kan tycka att körerna inte har kommit hela vägen fram för att låta riktigt westcoast. Dock så kan jag inte sätta fingret på varför, eller vad jag skulle gjort för att få dem dit jag ville. Sticket tycker jag blev rätt bra till slut, även om det är väldigt influerat av förlagan. Kombinationen av det distade gitarrsolot och brasset funkar riktigt bra.

Texten är vad den är. Textförfattande är verkligen inte min starka sida men jag känner mig ändå, med tanke på min nuvarande kompetens nöjd med den. Det som stör mig är ordet ”kingpins” i refrängen som jag skulle vilja ha ett annat ord på. *The game* är den låten vars text minst handlar om kärlek (kanske gör den det indirekt dock). Jag kände däremot inte att genren står och faller med vad texterna handlar om.

7.3 Emma

Emma är den som i mitt tycke blev absolut bäst. Den känns naturlig. Som en ”riktig” låt. Jag tror också att det beror på att jag inte försökte efterlikna något, utan bara testade idéer och skrev. När låten kommit en bit på vägen märkte jag att den drog åt Al Jarreau-hållet varpå jag eftersträvade det lena westcoastsoundet. *Emma* var definitivt svårast att skriva text till, eftersom den är tillägnad min blivande fru. Å ena sidan ville jag säga hur jag känner för henne, å andra sidan ville jag inte att det skulle låta lökigt och klyschigt. Att skriva text är inte min starkaste sida, så vilken kvalité den håller kan jag inte garantera. Den är vad den är. Denna var jag dessutom tvungen att sjunga själv på grund av vem den är skriven till. Här tycker jag köerna funkar bättre än i *The game*. Kanske kan det bero på att de är enklare skrivna och att de bara accentuerar låtens titel. Även om det låter mycket Al Jarreau om *Emma* så tycker jag ändå att detta känns som en egen låt. Jag är riktigt nöjd med hur sången, stråkarna, trombonen och gitarren samspelar i de sista refrängerna, även om jag inte är helt tillfreds med min egen sång. Gitarren lyfte också låten när den blev inspelad. Det rena jazzsoundet limmar väldigt snyggt med låtens generellt mjuka sound. Jag gillar också kontrasten som blir när gitarren i sticket byter till dist och stråkarna spelar tremolo, vilket jag tycker understryker textens mening. *Emma* är nog också den låt där jag lyckats inkorporera flest av riktlinjerna. Kanske är det också därför som jag tycker att den blev bäst. Dock så tror jag inte att jag hade kunnat tvinga in det i de andra två låtarna. Det behöver komma naturligt. *Emma* skrev i princip sig själv.

7.4 My West Coast Dream

Tredje och sista låten. Här fick jag lite skrivkramp. Kanske beroende på mina framgångar med föregående låt. Jag satt länge och lekte med olika rytmer, ackord och liknande utan att egentligen komma någonstans. Jag hade dock idén för vad den skulle handla om klar för mig. Jag kan egentligen inte redogöra för varför låten till slut blev som den blev. Tiden började rinna iväg och låtarna behövde bli klara så att arrangemangen kunde bli färdiga och sång kunde spelas in. *My west coast dream* är måhända ett resultat av tidsbrist. Anledningen till att det blev AAB-form istället för vers-brygga-refräng beror mycket på att texterna är det som tar längst tid för mig att skriva, och genom att skippa brygga och stick behövde jag inte hitta på lika mycket text. Texten i sig är ganska platt. Jag besitter inte kompetensen att gå in på djupet i texter. Jag provade att utföra object writing som Pattison skriver om i *Writing better lyrics* men kom aldrig riktigt in i det och kände att det inte fanns tillräckligt med tid att fördjupa mig i det.³⁹ Grundtanken om texten var att jag skulle slänga in så många referenser till Los Angeles och genren westcoast som jag bara kunde komma på. Nu såhär i efterhand har jag kommit på flera fraser som jag hade velat ha med i texten. Till exempel: istället för att sjunga ”ocean way, sunset sound, tryin' to keep my feet on the ground” skulle jag vilja haft ”sunset sound, ocean way, my head hears constant Airplay”, som en hommage till Airplay. Jag anser att den frasen också är snyggare och smartare. Jag är allt detta till trots relativt nöjd med slutresultatet. Gitarrsolot limmade ihop ganska mycket. Jag kan ibland uppleva att grundrytmen i piano och rhodes är lite krystad och sticker ut ganska

39 Pattison, 2009, s. 3-18

mycket. Det känns som att det drar lite mer åt funk-/rockhållet än åt westcoast. Jag kan också tycka att introt, i förhållande till hur det är uppbyggt, påminner om introt till *Emma*. Kanske bryter det också av lite väl mycket mot grundstuket? *My west coast dream* är den enda låten som inte innehåller några körstämmor, något som jag i efterhand också känner att jag skulle spelat in, då det faktiskt finns en andrastämma relativt färdig men som jag vid inspelning inte nödvändigtvis kände tillförde något.

7.5 Mix

Jag har försökt få ett så homogent sound i mina mixar som möjligt, vilket jag tycker jag har lyckats ganska bra med. Virveltrumman är lite väl utstickande och torr (även om den ska vara torr) i *My west coast dream*. Eventuellt är det bara en volymfråga. Det märks mer i vissa högtalare än i andra. Jag har tagit mixarna så långt min kapacitet tillåtit för att efterlikna soundet på referenslåtarna. Eventuellt borde riktiga trummor spelats in för att få ljudbilden djupare och ännu mer efterlikna referenserna. Det hade kanske till och med sparat tid gentemot att programmera MIDI vilket är fallet.

7.6 Framtida forskning

Personligen hade jag gärna sett en hel doktorsavhandling inom ämnet. Den musikteoretiska aspekten som jag lämnade skulle vara intressant att läsa om på djupet och jag är säker på att den finns, om man bara har tid att lägga ner arbetet. Även aspekter som jag har missat och som jag kanske inte ens har tänkt på. Det finns t.ex. ett flertal böcker om hur man skriver en rocklåt, en poplåt o.s.v. Det hade varit underbart med en bok om hur man skriver en westcoastlåt med precis all information som behövs.

Referenser

Litteratur

Kvale, Steinar & Brinkmann, Svend 2014, Den kvalitativa forskningsintervjun, Lund : Studentlitteratur, 2014 (Polen).

Pattison, Pat 2009, Writing better lyrics : the essential guide to powerful songwriting, Cincinnati : Writer's Digest Books, c2009.

Källor

E-mailintervju med Jay Graydon, 30 januari 2016

E-mailintervju med Stefan Olofsson, 21 januari 2016

The slick book [PDF]

Musik

Canning, Tom & Graydon, Jay & Jarreau, Al. (1981). Breakin' Away [Inspelad av Al Jarreau]. Från Breakin' Away [LP]. Burbank, CA: Warner Bros.

Fagen, Donald. (1982). Maxine. Från The Nightfly [LP]. Burbank, CA: Warner Bros.

Foster, David & Graydon, Jay & Kipner, Steve. (1980). Nothing you can do about it [Inspelad av Airplay]. Från Airplay [LP]. New York, NY: RCA.

Foster, David & Lasley, David & Scaggs, Boz. (1980). Jojo [Inspelad av Boz Scaggs]. Från Middle Man [LP]. New York, NY: Columbia. (1979)

George, Steve & Lang, John & Page, Richard & Scott, Tom. (1982). Sure enough [Inspelad av Tom Scott]. Från Desire [LP]. Elektra/Musician.

Goodrum, Randy & Graydon, Jay. (2008). Esquire. [Inspelad JaR]. Från Scene 29. [CD]. Los Angeles: JaRZONE Records

Goodrum, Randy & Graydon, Jay. (2008). Glen's hair. [Inspelad JaR]. Från Scene 29. [CD]. Los Angeles: JaRZONE Records

Goodrum, Randy & McDonald, Michael. (1982). That's why [Inspelad av Michael McDonald]. Från If that's what it takes [LP]. Burbank, CA: Warner Bros.

JaR. (2008). Scene 29. [CD]. Los Angeles, CA: JaRZONE Records.

Jordan, Marc. (1979). I'm a camera. Från Blue Desert [LP]. Burbank, CA: Warner Bros.

Jordan, Marc. (1979). Lost in the hurrah. Från Blue Desert [LP]. Burbank, CA: Warner Bros.

Kimball, Bobby & Paich, David. (1982). Waiting for your love [Inspelad av Toto]. Från Toto IV [LP]. New York, NY: Columbia.

LaBounty, Bill. (1982). Look who's lonely now. Från Bill LaBounty [LP]. Burbank, CA: Warner Bros/Curb.

Lang, John & Page, Richard. (1981). Tell me [Inspelad av Pages]. Från Pages [LP]. Los Angeles, CA: Capitol. (1980)

Lieber, Jerry & McDonald, Michael & Stoller, Mike. (1982). I keep forgettin' [Inspelad av Michael McDonald]. Från If that's what it takes [LP]. Burbank, CA: Warner Bros.

Loggins, Kenny & McDonald Michael. (1978). What a fool believes [Inspelad av The Doobie Brothers]. Från Minute By Minute [LP]. Burbank, CA: Warner Bros.

Tagg, Eric. (1981). Mr Briefcase [Inspelad av Lee Ritenour]. Från Rit [LP]. Hollywood, CA: Discovery.

Websidor

Wiser, Carl. Songfacts 2008-10-03.

http://www.songfacts.com/blog/interviews/jay_graydon/ (Hämtad 2016-01-29)

Podcast

Cabello, Eddie & Such, Rick. (Producenter). (2011, 21 mars). Inside Musicast [Poddsändning]. Hämtad från <http://www.insidemusicast.com>

Bilagor

Bilaga A Analyser

JaR – Esquire 5:20

Låtens uppbyggnad:

Vers 1: 16 Pre C: 12 Chorus: 18 Vers 2: 16 Pre C: 12 Chorus: 18
Stick: 10 Chorus: 16 Solo/Vamp: 40

Texten: Första person sjunger om tredje person. I detta fallet en skum advokat. Berättas om hur ond personen är. Samma text i refrängerna, men olika i pre chorus.

Instrumentering: Trummor, bas, piano, gitarr, munspel, flöjt, stråkar, orgel, sång och kör.

Arrangemang:

Vers 1: Avskalad. Trummor, piano, bas och sång.

Pre C: Trummorna spelar tydligare komp. Stadigare groove. Tvåstämmig sång på en fras.

Chorus: Gitarren kommer in och spelar jazzkomp (fjärdedelar). Tvåstämmig sång.

Vers 2: Samma avskalade groove. Gitarren spelar fills mellan fraserna.

Pre C: Som förut, men med gitarr.

Chorus: Som förut men gitarr gör lite mer fills. Stråkmelodi efter halva.

Stick: Lugnt. Valljud från gitarr. Pianot följer melodin.

Chorus: Munspelssolo första halvan, andra halvan som tidigare med stråk.

Solo/Vamp: Byggs upp. Börjar med flöjt- följt av gitarrsolo. (Piano dubbas med orgel vissa ställen)

Analys av JaR – Glen's Hair 4:22

Låtens uppbyggnad:

Intro: 8 Vers 1: 8 Pre C: 8 Melltro: 4 Vers 2: 8 Pre C: 8
Chorus: 8 Stick: 12 Solo: 8 Pre C: 8 Chorus: 40 Outro: 12

Texten: Första person berättar om tredje person. I detta fallet om Glen som skaffat peruk/tupé. Samma text sjungs i pre chorus och i refrängerna.

Instrumentering: Trummor, bas, piano, synth, gitarr, mallets (?), sång och kör

Arrangemang:

Intro: En melodi (samma som i versen) spelas två ggr av en synth, andra ggn kommer pianot in och spelar fills. Bas och trummor.

Vers 1: Samma instrumentering som i intro. Gitarr kommer in och spelar variant på melodiriffet.

Pre C: Vilande ackord i körsång. Glitter från piano och gitarr. Skimmer från synthpad.

Melltro: Som intro, men med körinsats på "Glen".

Vers 2: Som vers 1, med kör som svarar sångfraserna.

Pre C: Som förut.

Chorus: Kör, piano och gitarr sjunger/spelar flerstämmig "La-la-melodi".

Stick: ”Strävande stick”. Likt Pre Chorus. Halvtempo. Körer på sista frasen.
Solo: Karaktäristiskt gitarrsolo.
Pre C: Som förut.
Chorus: Som förut. Harmonivariation efter en runda.
Outro: Rytmiska, synkoperade ackord från någon malletliknande synth.

Donald Fagen – Maxine 3:50

Låtens uppbyggnad:

Intro: 8 A1: 16 A2: 16 B: 16 A3: 16 Solo: 16 t
A3: 16

Texten: Första person som berättar en historia om sig själv och Maxine. Berättar delvis vad som sagts till dem och vad han själv säger till Maxine. Texten är ganska öppen för tolkning. Vad den egentligen handlar om framgår inte (men förmodligen kärlek).

Instrumentering: Piano, rhodes, orgel, bas, trummor, gitarr, vibrafon, saxofon, brass, sång, kör

Arrangemang: 6/8. AABA-form på denna, så den har snarare en jazzform. Mycket jazzackord (add9, maj, 13, b5, #9#5, 13#11 m.fl.) som ej ingår i tonarten.

Intro: Bara piano. Modulerar från Fm till Em.

A1: Kompet kommer igång. Långa ackord i rhodes och piano som spelar i princip samma sak. Minst tvåstämmig sång.

A2: Gitarren tillkommer som gör fills mellan fraserna. Omharmonisering sista takten. Körer gör modulering till Gm.

B: Fills från vibrafon och orgel. Pianot spelar lite mer fylligt. Enstämmig sång. Blåsriff i övergång.

A3: Som tidigare med mer utfyllnad från piano + blåsriff.

Solo: Saxofonsolo över A-del.

A3: Som föregående A3 men mer blås och fills från orgel och gitarr. Slutar med rit sista takten med andra harmonier.

Airplay – Nothing You Can Do About It 4:47

Låtens uppbyggnad:

Intro: 8 Vers 1: 16 Pre C: 14 Chorus: 8 Melltro: 4 Vers 2: 16
Pre C: 14 Chorus: 18 Solo: 16 Melltro: 8 Chorus: 16 Vamp: 8 x

Texten: Också ganska kryptisk text. Jag tolkar det som att det handlar om kärlek som håller på att växa fram som inte går att påverka, det bara sker (”relax, enjoy the ride”). Handlar inte direkt om någon specifik. Någon som pratar till någon. Första till tredje igen kanske?

Instrumentering: Trummor, bas, piano, rhodes (?), gitarr, brass, synth, stråk, sång, kör

Arrangemang: Går i Cm. Half time shuffle. Väldigt sparsmakad basgång genom hela låten, vilket tillsammans med fjärdedelspumpet i pianot och det ”enkla” trumkompet skapar svänget. Vanliga färgningar (m)11, #5, 13(sus), b5, #9, (#11b9#5), 9.

Intro: Egentligen 9 takter (med upptakt i brass + trummor) Fjärdedelsrockpump från pianot.
Vers 1: Kompet kommer in. Pianot fortsätter pumpa en figur. Gitarren dubbar. Rhodes dubbar bas?
Pre C: Tvåstämmig sång. Diskret stråkmatta. Brassfills. Pre C slutar med en brassräka. Sväll till Ch.
Chorus: Halv refräng. Klimax. Stråkarna går upp i oktaver. Tvåstämmig sång. Brassmelodier.
Melltro: Som intro men med en synthmelodi.
Vers 2: Som vers 1.
Pre C: Som förut. Lite intensivare stråkmatta.
Chorus: Som förut, men mer brassfills. Nya ackordvändor och brassfills som leder till solot.
Solo: Gitarrsolo. Pianot pumpar på. Stråkmatta. Brassfills som hänger på gitarren.
Melltro: Som intro. Piano och brassmelodi.
Chorus: Som melltro men sången kommer in. I andra halvan accenter i bas, trummor och brass.
Vamp: Klimax. Refrängen som vampus.

Al Jarreau – Breakin' Away 4:14

Låtens uppbyggnad:

Intro: 8 Vers 1: 16 Vers 2: 18 Chorus: 10 Melltro: 8 Vers 3: 18
Chorus: 10 Melltro: 16 Vamp: 12 x

Texten: Kryptisk, men förmodligen också en kärlekslåt. Om vad personen gjort och betyder för den som sjunger. Kanske om att släppa taget och våga göra saker som man tidigare inte vågat?

Instrumentering: Trummor, bas, elpiano, rhodes, gitarr, brass, synth, pad,

Arrangemang: A-dur. Modulerar till Ebm i refrängen. Half time shuffle. Sparsmakad basgång likt *Nothin' you can do*. Luftigt groove, samtidigt som det är tungt fjärdedelspianokomp. Färgningar 13sus, maj9, add9. Enstämmig sång.
Intro: Trumfill. Fjärdedelar i piano med accent. Trombonmelodi (besvaras av acc i pianot). Rhodes lägger ackord på helnoter. Insmygande pad. Låter som en diskret distad gitarr på sista ackordet i build-up till vers.
Vers 1: Groovet kommer igång. Gitarr spelar muted picking på trioler. Bara sång, piano, bas, trummor och gitarr. Till andra halvan kommer rhodes in med långa ackord. Blåscrescendo i build up till vers 2.
Vers 2: Som vers 1, men blåset är med och gör små fills mellan sångfraserna. Rhodes gör mer glitter och fills. Unisont riff som slutar i ett break i build up till refrängen som börjar med ”breakin away”.
Chorus: Mer flytande groove. Pianot och rhodes spelar långa ackord. En synth spelar ett staccotriolriff. Tror det ligger en pad i bakgrunden. Lite mer busy basgång med fills. Växande pad och blås i övergång till melltro.
Melltro: Som introt, men lite mer framträdande pad.
Vers 3: Som vers 2.
Chorus: Som föregående refräng.

Melltro: Som förra melltroten men en åttondelstriolsslinga i synthen ligger bakom blåsmelodin.

Vamp: Refrängen som vampas och fadas.

Doobie Brothers – What A Fool Believes

Låtens uppbyggnad:

Intro: 8 Vers 1: 16 Pre C: 15 Chorus: 16 Vers 2: 8

Pre C: 15 Chorus: 24 x

Texten: Sångaren berättar utifrån en historia om två personer.

Instrumentering: Trummor, piano, bas, congas, handklapp, synth, gitarr, stråk, sång, kör, nåt glittrigt malletaktigt.

Arrangemang: Tonarten är Db dur/Bbm. Modularer till E dur i refrängerna. Vanliga färgningar 11, 9b5, add9, add13.

Intro: Grundgroovet med piano, trummor och congas. Synthslingan kommer in efter halva.

Vers 1: Basen kommer in och spelar i princip samma basgång som pianot. Sång. Efter halva versen kommer gitarren in med typ brutna ackord (kan också vara en orgel).

Pre C: Stråkmatta. Avskalad sista del i Pre C med trummor bas, piano och sång.

Kommer igång igen 4 takter före refräng.

Chorus: Ungefär samma groove som i vers men varierad. Handklapp på fjärdedelar. Pianot och synthen spelar stundom samma, stundom motrytmer.

Sparsmakad, luftig, synkoperad basgång. Stråkar som stundom lägger mattor och stundom spelar motrytm till piano och synth. Flerstämmig sång.

Vers 2: Som vers 1 men mer intensiv och mer framträdande stråkar.

Pre C: Som förra Pre C men också lite intensivare.

Chorus: som förra refrängen men full patte! Den glittriga malletimitationen kommer in.

Marc Jordan – Lost In The Hurrah

Låtens uppbyggnad:

Intro: 17 Vers 1: 17 Chorus: 11 Vers 2: 17 Chorus: 11 Solo: 16

Stick: 17 Chorus: 11 Melltro: 15 Vamp: 8 x

Texten: Första person sjunger till andra person. Om vad andra person gör, gjort och hur denne är. Inget konkret exempel.

Instrumentering: Trummor, bas, rhodes, gitarr, synth, stråkpad, flygelhorn, brass, sång, kör.

Arrangemang: Tonarten är Db dur. Ingen modulation. Ovanligt långt intro (jämfört med tidigare) Inte så mycket udda färgningar. Mycket maj, 9, 11 och nåt 13. Udda antal takter.

Intro: Soft. Bas. Markeringar i trummor. Gitarr och rhodes lägger ackord och rhodes spelar en melodislinga. Pad smyger in efter halva. En synth dubbar melodislingan.

Vers 1: Kompet kommer igång. Fortfarande soft. Pad och synth bort.

Chorus: Pad in. Dynamik ökar. Körnedgång i kör efter sista melodifrasen.
Vers 2: Som vers 1, men lite livligare.
Chorus: Som föregående chorus.
Solo: Flygelhornsolo på en ackordruna som liknar introt, men något annorlunda. Hits i sista delen.
Stick: Sång in. Brasshits första halvan. Andra halvan en synthslinga.
Chorus: Som föregående chorus.
Melltro: Variant på introt med samma instrumentering. Soft.
Vamp: Melodiostinato med ackordvariationer.

Soundanalyser

**SF = Slickfaktor enligt min personliga åsikt.*

Nothing you can do about it (80) – SF: 7

Generellt sound: Klart, glittrigt sound, lite basfattigt men inte så det stör (enligt Graydon). Inte 80-talsblött men inte heller torrt.
Trummor: <> Torra. Fet virvel med kort efterklang. Rätt mjuk men med skön diskant. Låter ej som rimshot. Snabb, fet, bastrumma som inte är jättebasig men bra med punch. (Inte klickig). Tydligt, lätt hi-hatspel.
Bas: Upplever basen som ganska knorrig (inte så mycket lågfrekvens). Dubbas dock med piano, så inte helt lätt att höra.
Piano: <> Klart och tydligt.
Rhodes: Spelas i högre oktav för att addera glitter till piano dubben. (Tror bara den spelas i melltro).
Gitarr: Clean. Upplever den inte riktigt lika tydlig som pianot. Dist i solot. Väldigt ”rent” distljud.
Brass: <> Klart och tydligt, krispigt brass. Flygelhornet som spelar melodier känns väldigt mjukt. Mjuk efterklang.
Synth: Någon slags sawlead? Ganska mjuk.
Stråk: <> Klara, men mjuka stråkar.
Sång: Leadsången känns aningen vass/metallisk. Mulligare och otydligare än t.ex. piano och brass. 2 sek reverb på sång. Svårt att höra, men möjligtvis något diskret delay som smälter in i reverbet.
Kör: <> Mjukare än leadsången. Uppfattar inte om körerna också har den metalliska effekten.

What a fool Believes (78) – SF: 8

Generellt sound: Klart och tydligt. Inte blött, men inte heller torrt.
Trummor: <> Krispig HH. Torr, fet virvel. Kort efterklang. Punchig bastrumma. Troligtvis två trummisar.
Piano: <> Tydligt piano, men inte lika diskantrikt som i ”Nothing you can do...”.
Bas: Återigen ganska knorrig bas. Dubbas också av pianot.
Congas: Tydliga men inte genomträngande.
Handklapp: Ganska bra med reverb på handklappen för att smälta in.
Synth: < Mjuk, ”whoppig” synth. Aningen staccato. Låter nästan som ett elektroniskt dragspel eller melodica.
Gitarr: <> Gitarren har ett clean sound, men med nån slags effekt (chorus, flanger?) som gör att den nästan låter som en orgel (0:36)
Stråk: > Klara men mjuka. Synthstråkar.

Sång: Klar med mjuk sång. Reverb men inget framträdande delay.

Kör: < Överstämman. Liknande leadsång.

Maxine (82) – SF: 10

Generellt sound: Ganska jazzigt sound. Mycket av soundet sitter i de komplexa körstämmorna. Väldigt luftigt.

Piano: < Stort, mjukt, naturligt piano. Tydligt men inte diskantigt. Lite rumsklang.

Rhodes: < Ganska mjukt. Ofta mjukt anslag. Ligger nog en phaser på.

Orgel: < Mjuk och klar.

Bas: Lite mindre knorrig bas än föregående låtar. Mjuk och smälter in i ljudbilden.

Trummor: < Mycket lätt, krispig HH. Accentuerar på 1 och 4. Lite pappig bastrumma, men ändå med lite punch.

Gitarr: > Mjukt jazzsound.

Vibrafon: Diffust. Inte säker på om det är en vibrafon, eller gitarren som låter som en vibra. (1:34)

Saxofon: Ganska len sax. Alt- eller tenorsax.

Brass: < Trombon/baryton åt höger. Resten utspritt över stereo.

Sång: Nog den tydligaste sången hittills, men ändå mjuk. Rätt bra med reverb på sång.

Kör: < Känns likadan som leadsången.

I'm a camera (79) – SF: 8

Generellt sound: Generellt lite luddigare än *Lost in the hurrah*, även om sången är tydlig.

Trummor: Det är något lite luddigt över trummorna som det inte är i *"Lost in the hurrah"*.

Bas: Knorrig. Ganska tydlig. Vissa slap-insatser.

Piano: Verkar ligga nån phaser eller liknande på pianot.

Rhodes: Rent och klart.

Gitarr: Clean picking och ren, mjuk dist i solot.

Synth: Låter som att det ligger en wah wah eller phasereffekt på synthen. Lite mer attackrik än i *Lost...*

Stråkpad: Mjuka, diskreta men tydliga.

Sång: Som i *Lost in the hurrah*, möjligtvis lite, lite mjukare.

Backup sång: Kvinnlig sångerska. Inga konstigheter.

Form: Intro – Vers 1 – Pre Chorus 1 – Chorus – Vers 2 – Pre Chorus 2 (annan text) – Solo (över chorusackorden) – Pre Chorus 3 (samma som PC 1) – Chorus – Solo (över chorus till fade)

Texten: Väldigt kryptiskt. Möjligtvis kan en handla om minnen om en förlorad kärlek.

Breakin' away (81) – SF: 9

Generellt sound: Soundet är ganska likt *"Nothing you can do..."* men lite mjukare och inte lika in your face. Uppfattar den därför som slickare. Mute pickinggitarren kan också spela in i det samt att piano och rhodes ofta spelar samma sak.

Trummor: Definierade, men mjuka pukor. Virveln känns lite mer 80 (alltså lite blötare) och inte lika fet.

Bas: Knorrig och tydlig.

Elpiano: Tydligt. Har något metalliskt, ”phase-igt” över sig.

Rhodes: Rent och tydligt.

Gitarr: Clean men har nån slags crunchigt, vet inte om det beror på pickingen eller om det är någon effekt.

Brass: Brasset låter ganska naturligt.

Synth: Mjuk och rund i triolfigureerna i mellanspelen, mer spetsig i refrängerna.

Pad: Mjuk men tydlig.

Look who's lonely now (82) – SF: 8

Generellt sound: Lite ”livligare” sound. Lite mer diskantrikt. Men fortfarande samma torra grund.

Trummor: Torra pukor, men inte ”döda”. Samma torra, feta virveltrumma. Punchig kick. Låter som att trummisen spelar mer på kanten av hi-haten än ovanpå. Lite mer kropp.

Bas: Ganska diskret bas. Låter stundtals bandlös.

Piano: Piano och rhodes spelar dubbar ofta varandra. Ibland låter det även som att det ligger ett typ DX piano med.

Rhodes: Piano och rhodes dubbar ofta varandra.

Synth: < och > Verkar vara två olika synthar. En glittrig till vänster och en mjukare till höger mot mitten.

Gitarr: < och > Två olika gitarrer. En clean till vänster (både picking och strumming) och en med dist mer i mitten men åt höger. När den cleana spelar picking så spelar den en kort melodi som svar på sångmelodin.

Bongos: Naturligt. Rätt bra med reverb som låter congasen smälta in.

Claves: Mycket reverb på dessa. Dubbar virveltrumman.

Tamburin:

Brass: < > Utspritt över fältet.

Sång: Låter ganska naturlig. Inget direkt märkbart delay. Lite reverb, 2 sek kanske.

Kör: < > Utspritt över fältet.

*Modulerar en liten ters upp i sista refr. Vanliga färgningar: (m,b,maj)9, 11, b5. Brasset presenterar sekundära huvudtemat i introt. Melodifraser som upprepas, både i verser och tema.

Form: Intro – Vers 1 – Chorus – Vers 2 – Chorus – Solo – Stick – Chorus – Kort melltro med modulation och gitarrsolo – Chorus x 2 till fade.

Texten: Första person sjunger till andra person. Mer rättfram. Tolkar den som att sångaren har stått vid sidan om och väntat på kvinnan (eller vem det nu är) som hittills umgåtts med andra personer som till slut tröttnat och dumpat hen.

I keep forgettin' (82) – SF: 7

Generellt sound: Mysket av svänget ligger i Porcaros trummor och den synkoperade bastrumman.

Trummor: Torr, fet virvel. Punchig bastrumma. Lätt hi-hatspel.

Bas: Knorrig, tydlig bas.

Rhodes: < > Känns som att rhodeslutar lite åt höger och claven lite åt vänster. Mjukt sound.

Clav: < Lutar lite, lite åt vänster. Clean sound.

Gitarr: <> Clean mute pick. Tror det ligger ett haasdelay. Originalljudet åt höger och delayet åt vänster. Möjligtvis lite längre delay. 40-60 ms kanske.

Sång: Tydlig, men ganska mjuk sång.

Kör: Körsångarna känns aningen tydligare, men det kanske beror på att det är kvinnor.

*Inga karaktäristiska brass eller körstämmor i denna låten. Relativt få element. Uppfattar den därför som lite mindre slick.

Form: Intro – Chorus – Vers 1 – Pre Chorus 1 – Chorus – Vers 2 – Pre Chorus 2 – Chorus – Stick – Chorus x2

*Intressant att de vänder på formen i låten. De börjar med refrängen. Refrängerna är dessutom de lugnaste, coolaste delarna, till skillnad från hur det brukar se ut, då man vanligtvis har klimax i refrängerna och mer tillbakalutat i verserna.

Texten: Första person sjunger till andra person. Tolkar det som att det handlar om att huvudpersonen förtränger och har svårt att acceptera att deras relation är slut.

That's why (82) – SF: 8

Generellt sound: Likt *I keep forgettin'* men känns lite brightare över lag.

Trummor: -

Bas: -

Piano: Väldigt tydligt ”rockpiano” med mycket attack.

Rhodes: -

Synth: Rund, mjuk solosynt.

Saxofon: Spelar ett förmodligen skrivet solo tillsammans med distad gitarr vilket ger ett intressant sound.

Gitarr: Spelar ett förmodligen skrivet solo tillsammans med saxofonen vilket ger ett intressant sound.

Congas: -

Windchimes: -

Sång: -

Kör: -

*Uppfattar denna som aningen slickare än *I keep forgetting*. Kanske beror det på det något brightare soundet och pianot. Här är också blåsinstrument och körer. Fraser som upprepas i chorus.

Form: Intro – Vers 1&2 – Pre Chorus – Chorus – Vers 3&4 – Pre Chorus (samma som PC 1) – Chorus – Melltro – Solo – Pre Chorus – Chorus.

Texten: Tolkar det som att det handlar om en person som tagit sig upp ur dyngan.

Tell me (81) – SF: 8

Generellt sound: Ganska klart, tydligt och varmt sound.

Trummor: Torr, fet virveltrumma. Punchig bastrumma. Rätt så feta pukor och ganska torra.

Bas: Lite svårt att uppfatta basen. Känns ganska diskret. Tror inte den är lika knorrig som tidigare.

Piano: Ganska stort piano.

Rhodes: Spelar mycket av det pianot spelar.

Gitarr: Clean, aningen twangig. Spelar samma som körerna och synthen i refrängerna. En annan distad gitarr dubbar basen i refrängen.

Synth: Rund och mjuk. Dubbar körerna i refrängerna. Förhållandevis blöt, utan att tappa attacken.

Sång: Mjuk sång med fin diskant på hårda konsonanter.

Kör: Lite diskretare än leadsången.

Form: Intro – Vers 1 – Pre Chorus – Chorus – Vers 2 – Pre Chorus – Chorus x2 – Melltro – Vers 3 – Pre Chorus – Chorus till fade.

Texten: Rättfram kärlekssång.

Mr. Briefcase (81) – SF: 9

Generellt sound:

Trummor: Återigen den torra, feta virveln och punchiga baskaggen. Ganska diskreta cymbaler. Mest virvel och baskagge som hörs.

Bas: Mycket slapbas. Ganska tydlig, om än inte så genomträngande. Smälter in. Dubbas med synthbas.

Rhodes: Ganska diskret rhodes. Ingen speciellt. Ganska mjukt sound.

Synth: Spelar ”huvudriffet” och dubbar rhodes på vissa ackord, och vid vissa partier motrytmer. Mycket synkoper. Det runda, mjuka soundet. Ganska kort efterklang.

Gitarr: Ren dist. Dessutom ofta en till gitarr som lägger en tersstämma.

Pad: Tycker mig höra ev svag pad i vissa partier.

Sång: Klar och tydlig sång. Sången är dubbad i refrängerna (om inte delay), dock ingen kör.

*Mr. Briefcase upplever jag som väldigt slick. Jag tror det kan bero på att huvudelementet i låten är synthens tema. Plus den tvåstämmiga gitarren med den typen av ”ren” dist. Det kan ligga ett kort delay på gitarren, om den inte är dubbad. Vanliga färgningar: Mestadels m7, men några 11, 13, #b5.

Form: Intro – Vers 1&2 – Chorus – Vers 3 – Chorus – Melltro – Solo – Vers 4 – Chorus x2

Texten: Ganska smart text om byråkrater som lurar vanligt folk.

JoJo – (80) – SF: 9

Generellt sound: Klart och rent sound.

Trummor: Ungefär samma trumsound som tidigare.

Bas: Knorrig, men lite dov i diskanten.

Elpiano: Möjligtvis nån liten diskret phaser.

Synth: Ganska attackrikt sound i de snabba triolfillen.

Gitarr: <> Två gitarrer, en i varsin hörna. Den till vänster gör mycket picking, medans den till höger gör mer strumming. Den vänstra låter lite twangig med möjligtvis lite crunch. Den högra är mer clean. Den dubbar också ibland basen.

Stråk: Mjuka stråkar. Spelar, förutom mattor, tillsammans med pianot sekundära melodislingor, såväl som fills.

Saxofon: Låter som en saxofon.

Brass: <> Låter som en brassektion. Delar ibland upp sig. Brass spelar accenter som svaras av träblås.

Sång: Tydlig sång. Ingen överdriver efterklang.

Kör: <> Också tydlig, men något mjukare. Läger både mattor svarar leaden.

*Denna tycker jag också är väldigt slick. Här tror jag det kan bero på elpianos sound, de sekundära melodierna och pickinggitarren, körerna och blåset. Också här mycket sparsmakad basgång och enkelt trumkomp som skapar ett speciellt groove och sväng. Såklart är även det smärtsamma saxsolot ett plus. Upprepande fraser.

Form: Intro – Vers 1 – Chorus – Vers 2 – Chorus – Stick – Solo – Vers 4 – Chorus – Melltro – Chorus – Stick 2 – Solo – Vers 5 – Chorus x2

Texten: Tror att JoJo är en slags kicksökare, som första person sjunger om.

Sure enough (82) – SF: 6.5

Generellt sound: Lite dovare helhetsound (jämfört med JoJo), framförallt trummorna saknar toppdiskant.

Trummor: Samma torra, feta, punchiga sound. Aningen dovt.

Bas: Något odefinierad. Ganska mjuk. Dock bättre vid höga toner.

Rhodes: Ganska diskret låten igenom. Sticker igenom vid vissa fills i refrängen. Framträder mer under saxsolot.

Gitar: <> Åtminstone ett par gitarrer som står för grundgroovent i låten.

Pumpar/accentuerar fjärdedelar i refrängen och spelar även temat i introt. Cleant sound. Kan ligga något litet chorus i vissa delar.

Saxofon: Spelar små fills emellan temafraserna och har även solo. Inget märkvärdigt. Ingen överdriven efterklang eller delay.

Pad: <> Några olika padar. Mer matta i pre chorus och i andra versen. Någon glittrigare historia i verserna.

Triangel/fingercymbaler: Små accenter här och var.

Shaker: Ganska diskret. Läger små offbetaccenter i verserna.

Sång: Ganska mjuk sång.

Kör: Ooh-stämmor i refrängerna. Fyller även i ”sure enough”.

Form: Intro – Vers 1&2 – Pre Chorus – Chorus – Vers 3 – Pre Chorus – Chorus – Solo – Chorus x2

Texten: Vet inte riktigt hur jag ska tolka den, men det är, inte helt oväntat, en kärlekslåt.

*Nu har jag suttit och lyssnat hela dagen, så jag kanske är lite för trött i öron och sinne, men upplever denna som minst slick hittills. Skulle tro att det beror på avsaknaden av klaviaturinstrument. Rhodeset har ingen framträdande roll. Den innehåller dock samma typer av ackord och färgningar som övriga låtar. Modularer en liten ters upp under saxsolot.

Lost in the hurrah (79) – SF: 8

Generellt sound: Ger mig sommarvibbar. Det är ett varm, klart och tydligt sound.

Trummor: < Lätta trummor, återigen. Samma torra, feta virvel. Punchig kick utan för mycket lågbas.

Bas: Lite knorrig, men mjuk bas.

Rhodes: < Rent, klart och tydligt.

Gitarr: Clean med lätt chorus.

Synth: Runt, mjukt sound.

Stråkpå: < Mjuka, tydliga stråkar.

Trumpet: Ganska mjuk. Osäker på om det är flygelhorn.

Brass: < Utspritt över stereobilden. Rent, tydligt men inte jättediskantigt.

Sång: Tydlig sång. Ren. Rätt bra med reverb. Inget tydligt delay.

Kör: < Ung. som leadsång. Kanske aningen mjukare.

*Tanke: Det verkar/låter som att många av elementen ligger i mitten av stereofältet, med enstaka instrument panorerade < och >. Efter att ha frågat Anders om delay menar han att de finns, men att de kanske inte är så tydliga. Man använde ofta haasdelay för att bredda t.ex. kompgitarr eller piano.

Waiting for your love (82) – SF: 7

Generellt sound: Ganska dovt sound generellt. Brighta men mjuka cymbaler. Rösten klar och tydlig.

Trummor: Mer botten i bastrumman än det varit tidigare, men fortfarande punchig. Samma feta, torra virvel. Lite efterklang i virvel.

Bas: Knorrig, men låter nästan som en synthbas.

Gitarr: < Två stycken gitarrer. En mulligare som spelar picking och en som lägger ackord. Mycket synkoper.

Tamburiner: < Två stycken. En till vänster som dubbar virveln och en till höger som spelar ett ostinato i princip låten igenom.

Rhodes: Skulle kunna vara en wurlitzer. Väldigt mjukt ljud. Saknar attacken som rhodes har.

Pad: < Mjuk pad.

Synth: > Klassisk saw (?) Mjuk. Spelar sekundärmelodier mellan sångfraser. Pannas till mitten vid solo.

Sång: Klar och tydlig. Lite efterklang. Inget märkbart delay.

Kör: Gör vissa insatser när leadsång inte sjunger. Inte så mycket stämmor.

Form: Intro – Vers 1 – Pre Chorus – Chorus – Melltro – Vers 2 – Pre Chorus – Chorus – Solo – Pre Chorus – Chorus x X

Texten: En till kärlekslåt... Vet inte riktigt vad jag ska säga mer om den.

*Upprepning av fraser, bl.a. genom förflyttning av tonläge, som det står om i Slickbook. Uppfattar nog denna som lite slickare än vad den är. Relativt få ackord i denna och inte så mycket färgningar.

Bilaga B The Game - text

Vers 1

After the crowd has left their seats,
making the room an empty sheet.
Smelling of cigarettes and alcohol,
there is no way to further stall.

Pre Chorus 1

When lights fade away
there's no more to say

Chorus

No use tryin' to change the rules
Neglect is the means of fools
Surrender, enter the game
The kingpins will set the scenes
A pawn in the hands of queens
Comply now, you're in the game

Vers 2

After you've sat down with the chips,
putting your livelihood on trips.
And the dealer subtly fakes a smile
Doin' your best to go in style.

Pre Chorus 2

A swing and a miss.
Can't bluff out of this.

Chorus

...

Vers 3

After the gunsmoke settle down,
and she puts on her sexy gown.
Saying she's really sorry for her rage
All is forgotten, turn the page.

Pre Chorus 3

We are but a mule,
for women they rule.

Chorus

...

Bilaga C Emma - text

Vers 1

Every inch of you
in all its excellence
that I see from my point of view.
And your azure eyes
looking kindly at me.
Giving me butterflies.

Vers 2

It's your golden hair
and your crimson lips
your nose and all the clothes you wear.
And your silky skin
gently caressing mine
makes me tingle within.

Pre Chorus

All the aspects that works in your favor,
are the ones that I savor.

Chorus

Emma, let me show you just how much I love you.
Oh Emma, what I feel for you I want you feeling too.
This journey we're on
has only just begun.

Vers 3

Now we're finally here
to take the giant leap
out into the open air.
And proclaim our love
to our dearest of friends
and the stars above

Pre Chorus

I would surely be lost in the desert
if I didn't have you in my heart.

Chorus

...

Stick

Sometimes do we fight about the little things.
Sleeping on the couch, taking time alone.
But whatever problems life upon us brings
The goal is clear to see - The future's you and me.

Chorus

...

Bilaga D My West Coast Dream - text

A1

The weatherman says eighty two.
The sky is azure blue.
Palm trees waving hi.
Venice beach can't be denied.

A2

Strolling down walk of fame.
Gazing at all the names:
Chaka Khan, Quincy Jones, Al Jarreau.
Rollin' up like a slideshow.

B

A neverending line
of things that make me love you.
But then, I will remember
I've actually never been there.
But I keep holding on
to my west coast dream.

A3

The city where dreams come true.
The place where the legends grooved.
Ocean Way, Sunset Sound.
Tryin' to keep my feet on the ground.

A4

Took a trip to the Baked Potato.
The place was about to explode.
Man it is crowded here.
It kind of added to the flair.

B

...